

Τζάκλιν Ουίλσον

Κορίτσια στην πρίζα

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΤΖΑΚΛΙΝ ΟΥΙΛΣΟΝ

The Story of Tracy Beaker
The Dare Game
The Werepuppy
The Werepuppy on holiday
Glubbslyme
Video Rose
The Bed and Breakfast Star
The Dinosaur's Packed Lunch
Lizzie Zip-Mouth
Vicky Angel
Take a Good Look
My Brother Bernadette
How to Survive Summer Camp
Lola Rose
Midnight
The Diamond Girls
Video Rose and Mark Spark
Clean Break
Twin Trouble
Mr Cool

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΠΙΟΣ κυκλοφορούν:

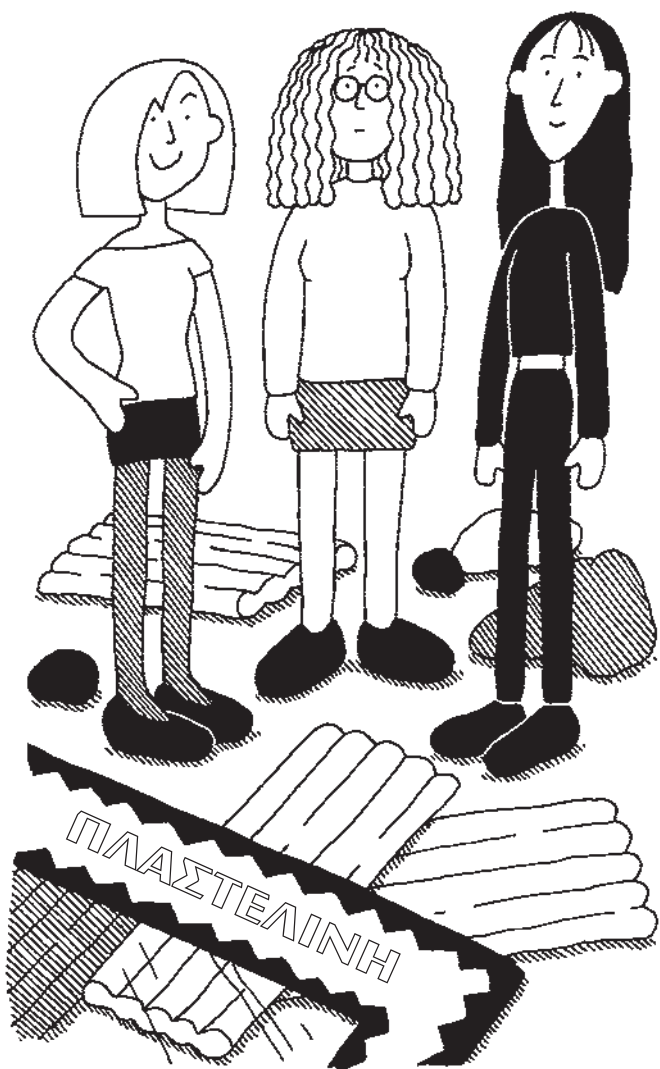
Κακά κορίτσια, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Εικονογραφημένη μαμά, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τσάρλι και Λότι, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Εγώ είμαι εσύ, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Το μωρό της Πρωταπριλιάς, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ούτε γάτα ούτε ζημιά, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Τερατοπαραμυθού, 2003, Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια βαλίτσα ψάχνει σπίτι, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια ξενοχτάνε, 2005, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ερωτευμένα κορίτσια, 2005, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα μυστικά των κοριτσιών, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
www.thelonaxero.com, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ορειβάτης για κλάματα, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Πιτζάμα πάρτι, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Καρφάκιας και Σουβλομούρης, 2006,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια κλαίνε... και το λένε, 2007,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Νταντά για μαμάδες, 2007,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

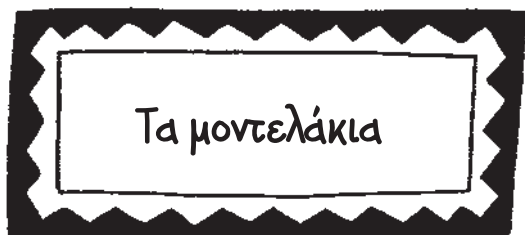
Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΠΙΟΣ ετοιμάζεται:

Κολλητές για πάντα

Για τη Θεανώ Πέτρου

Πρώτο κεφάλαιο

Δική μου ιδέα ήταν όλα.
«Το Σάββατο να πάμε για τα χριστουγεννιάτικα ψώνια», είπα στις δύο κολλητές μου, τη Μάγδα και τη Νάντια.

«Τέλεια», απάντησε η Μάγδα που τα ψώνια είναι η ζωή της.

«Οκεί, να πάμε», συμφώνησε η Νάντια αλλά φαινόταν έκπληκτη. «Νόμιζα πως πάντα έφτιαχνες μόνη σου τα χριστουγεννιάτικα δώρα σου, Έλλη».

«Ναι, αλλά την ξεπέρασα τη φάση αυτή πια», είπα βιαστικά.

Στην οικογένειά μας είχαμε πάντα μια ανόητη παράδοση. Σκεφτόμουν ένα θέμα και μετά έφτιαχνα σε όλους από ένα δώρο βασισμένο στο θέμα αυτό. Περάσαμε τη χρονιά των χειροποίητων πλεκτών κασκόλ με ρίγες. Έπειτα, όταν έκανα μαθήματα κερα-

μικής, είχαμε τη χρονιά με τα στραβοχυμένα βάζα. Ύστερα, τα κεντητά πορτοφόλια... κτλ. κτλ. Έφτιαχνα τέτοια δώρα για όλους, φίλους και συγγενείς, και επειδή οι άνθρωποι ήταν ευγενικοί, εγώ νόμιζα ότι τους άρεσαν οι χειροποίητες αηδίες που έκανα.

Τη Νάντια την ξέρω από τότε που ήμαστε πέντε χρόνων, οπότε όλα αυτά τα χρόνια έχει υποστεί ένα σωρό τέτοιες αηδίες, κάτι ξεφτισμένα φορέματα για τις Μπάρμπι της, κάτι τσόχινα ποντικάκια και άλλα πολλά. Όταν μπήκαμε στο δημοτικό, έφτιαξα στη Νάντια ένα βραχιολάκι φιλίας, μαύρο και ασημί. Για τη Μάγδα έφτιαξα ένα σε ροζ και μοβ. Έδειξαν να τους αρέσουν. Πάντως τα φορούσαν για αρκετό καιρό.

Πέρυσι τα Χριστούγεννα έφτιαξα για όλους κουτιά στολισμένα με χάντρες και κοχύλια. Το κουτί του Εγκς, του αδελφού μου, το στόλισα με ραβδάκια γλυκόριζας αλλά αυτός προσπάθησε να τα γλείψει πάνω από το βερνίκι και η γλώσσα του έπαθε ζημιά. Ε, καλά, είναι περίπτωση ο Εγκς το Αυγό. Ο μπαμπάς και η Άννα τον θεωρούν παιδί-θαύμα, αλλά εγώ πιστεύω ότι το παιδάκι έχει I.Q. ραδικιού. Δυσκολεύτηκα με τα κουτιά της Μάγδας και της Νάντιας, το σκεφτόμουνα από δω, το σκεφτόμουνα από κει. Τελικά για τη Νάντια έφτιαξα ένα ασημί κουτί με μια ασημιά ζωγραφιά κοχυλιού. Έκανα ένα ίδιο αλλά σε χρυσό για τη Μάγδα. Εκείνη το άνοιξε σαν να περίμενε να βρει κάτι μέσα – και μετά με ρώτησε αν του χρόνου θα της έφτιαχνα ένα χρυσό κολιέ για να βάλει μέσα

στο κουτί. Πλάκα έκανε – νομίζω δηλαδή. Ξαφνικά ένωσα πολύ πιτσιρίκι, σαν τον Εγκς.

«Θα πάμε στο Φλάουερφιλντς, το εμπορικό κέντρο», είπα σταθερά. «Θα αγοράσουμε τα δώρα για τις οικογένειές μας και μετά θα χωριστούμε για λίγο για να ψωνίσουμε η μία δώρο για την άλλη».

«Και μετά θα πάμε στο Σόντα Φάουντεν να πιούμε μιλκ σέικ», συμπλήρωσε η Μάγδα που ενθουσιαζόταν όλο και περισσότερο με την ιδέα της βόλτας στα μαγαζιά.

Το Σόντα Φάουντεν είχε ανοίξει τώρα τελευταία στο ισόγειο του εμπορικού κέντρου. Ήταν σαν εκείνα τα αστραφτερά παγωτατζήδικα που βλέπει κανείς στις παλιές αμερικανικές ταινίες. Ήταν πολύ μονότονο, και είχε γίνει στέκι τώρα πια – λέγανε, μάλιστα, πως ήταν ιδανικό μέρος για να γνωρίσει κανείς αγόρια. Αν υπάρχει κάτι που αρέσει στη Μάγδα περισσότερο από τα ψώνια, αυτό είναι τα αγόρια. Και όσο περισσότερα τόσο το καλύτερο.

Η Νάντια αναστέναξε και σήκωσε τα φρύδια της. Τελευταία της την έδινε το αντίθετο φύλο· συγκεκριμένα, από τότε που τα είχε μ' εκείνο τον αλήτη τον Λιάμ που τη χρησιμοποιούσε. Δεν είχε καμία όρεξη να βγει ραντεβού με κάποιον. Η Μάγδα όμως ήθελε να βγαίνει με διαφορετικό αγόρι κάθε βράδυ. Εγώ, πάλι, δεν ήξερα τι ήθελα. Άσε που δεν υπήρχαν και πολλές προσφορές, εδώ που τα λέμε.

Δηλαδή, εντάξει. Υπήρχε ο Νταν, ένα αγόρι που

το γνώρισα στις διακοπές. Ας πούμε ότι ήταν το αγόρι μου. Δεν τον έβλεπα και πολύ γιατί μένει στο Μάντσεστερ. Και είναι και πιο μικρός από μένα. Και είναι και περίεργος. Στα σίγουρα, πάντως, δεν είναι ό,τι ονειρεύεται ένα κορίτσι.

Παρ' όλα αυτά, θα έπρεπε να του πάρω δώρο για τα Χριστούγεννα. Ένας Θεός ξέρει τι, βέβαια. Ξαφνικά μου ήρθε μια θαυμάσια ιδέα για τα δώρα της Μάγδας και της Νάντιας: σκέφτηκα να τους πάρω εσώρουχα από εκείνο το κουλ εσωρουχάδικο, το *Νίκερμποξ*. Κόκκινο σατέν με λουλουδάκια για τη Μάγδα και μαύρο δαντελένιο για τη Νάντια. Οπότε, θα μπορούσα να πάρω για τον μπαμπά μου ένα μποξεράκι από το *Μαρκς & Σπένσερ* και για την Άννα ένα όμορφο, περιποιημένο λευκό κιλοτάκι. Για τον Εγκς βρακάκια με Μίκι Μάους. Α, πολύ μου άρεσε η ιδέα να πάρω σε όλους εσώρουχα. Βέβαια, δεν μπορούσα να δώσω και στον Νταν εσώρουχο! Αν και ήξερα πολύ καλά τι είδους εσώρουχο θα του έπαιρνα: ένα μποξεράκι με κάποια ηλίθια φρασούλα επάνω...

Έτσι, αποφάσισα το Σάββατο που θα βγαίναμε να ρίξω μια ματιά μήπως και σκεφτώ και τίποτε άλλο. Πήγα στο σπίτι της Νάντιας γύρω στις δέκα. Ο πατέρας της ήταν έξω και έπλενε το αυτοκίνητο. Είναι από τους ανθρώπους που έχουν ψύχωση με το αυτοκίνητό τους, κάθε σαββατοκύριακο περνάει ώρες ολόκληρες να το πλένει και να το γυαλίζει.

«Γεια σου, σγουρομάλλα», μου φώναξε.

Εγώ πίεσα τον εαυτό μου να χαμογελάσει και χτύπησα την πόρτα. Μου άνοιξε η μαμά της, ντυμένη με μια παλιά φόρμα και μ' ένα ξεσκονόπανο στο χέρι. Προφανώς έκανε γενική καθαριότητα.

«Γεια σου, χρυσό μου. Η Νάντια είναι στο δωμάτιό της», με πληροφόρησε και ρουθούνισε με αποδοκιμασία.

«Γεια, Έλλη. Βοηθάω τη μαμά μου», ακούστηκε η Νατάσα από το σαλόνι, κουνώντας ένα ξεσκονιστήρι από φτερά.

Η Νατάσα φορούσε ακόμη τα πιτζαμάκια της και τα χνουδωτά της παντοφλάκια. Χόρευε στο ρυθμό ενός ανόητου τραγουδιού από τα κινούμενα σχέδια που έπαιζε στην τηλεόραση τινάζοντας το φτερό της καθώς στριφογύριζε.

«Δεν είναι πολύ καλό παιδάκι;» έκανε η μαμά της Νάντιας γεμάτη περηφάνια.

Ξαναχαμογέλασα αναγκαστικά.

Η Νατάσα ήρθε τρέχοντας κοντά μου.

«Έλλη, είσαι γεμάτη σκόνες», παρατήρησε. Κι άρχισε να γυρίζει γύρω μου και να με ξεσκονίζει στο πρόσωπο με το φτερό της. «Ορίστε! Έδιωξα όλη τη σκόνη από πάνω σου!»

«Αχ, τι γλυκό!» είπε η μαμά της.

«Άουτς! Έλα, βρε Νατάσα, με πόνεσες!» παραπονήθηκα εγώ και το χαμόγελό μου έσβησε.

Η Νατάσα είναι το μόνο εξάχρονο σε ολόκληρο τον κόσμο που είναι πιο ανυπόφορο από τον αδελ-

φό μου, τον Εγκς το Αυγό. Την προσπέρασα κάνοντας την αδιάφορη και ανέβηκα τρέχοντας στο δωμάτιο της Νάντιας. Έπειτα από όλα εκείνα τα φωτεινά, χαρούμενα σχέδια στην είσοδο, που σου πονάνε τα μάτια με τα ζωηρά τους χρώματα, το δωμάτιό της είναι υπέροχα μαύρο. Η ίδια η Νάντια ήταν υπέροχα μαύρη και θλιμμένη, τα μαύρα μακριά της μαλλιά ελεύθερα στους ώμους, τα μάτια της περασμένα με μαύρο μολύβι, το πρόσωπο άσπρο σαν κιμωλία. Φορούσε ένα μαύρο, φθαρμένο μπλουζί, μαύρο τζιν, μαύρες μπότες και καθώς μπήκα στο δωμάτιό της, φόρεσε και το μαύρο βελούδινο τζάκετ της.

«Γεια χαρά. Τι είναι αυτές οι κοκκινίλες στο πρόσωπό σου, Έλλη;»

«Η αξιαγάπητη αδελφούλα σου μου επιτέθηκε με το ξεσκονιστήρι της».

«Όχου, Χριστέ μου. Συγγνώμη, βρε φιλενάδα. Αλλά μην ανησυχείς· η μικρή θέλει μια καινούρια Μπάρμπι για τα Χριστούγεννα. Θα της φτιάξω εγώ μία ειδικά γι' αυτήν. Πώς σου φαίνεται μια Μπάρμπι-Δολοφόνος με ένα κοφτερό μαχαιράκι να βγαίνει από το τακούνι της κομπής της γόβας-στιλέτο;»

«Αχ, βρε Νάντια, θυμάσαι τα παιχνίδια που παίζαμε με τις Μπάρμπι μας; Το καλύτερο ήταν όταν κάναμε ότι γίνονταν μάγισσες».

«Αχ ναι, και τους έφτιαχνες εσύ όλα εκείνα τα μικρά μαύρα φορεματάκια και γαμπές μύτες από πλαστελίνη. Τρομερό».

Αναστενάξαμε και οι δυο με νοσταλγία.

«Μ' άρεσε πολύ να παίζω με τις πλαστελίνες», θυμήθηκα. «Ακόμα μου αρέσει να χαζοπαίζω με τις πλαστελίνες του Εγκς, μόνο που το βλαμμένο έχει ανακατέψει όλα τα χρώματα».

«Τέλεια. Αυτό θα είναι λοιπόν το χριστουγεννιάτικο δώρο σου. Ένα καταδικό σου σετ πλαστελίνες», αποφάσισε η Νάντια. «Στη Μάγδα όμως δεν ξέρω τι να πάρω. Όλο σπόντες ρίχνει για εκείνο το καινούριο βερνίκι νυχιών της Σανέλ αλλά θα κοστίζει μια περιουσία».

«Καταλαβαίνω. Κι εγώ τα φέρνω δύσκολα με το χαρτζιλίκι μου».

«Η Μάγδα δεν έχει πρόβλημα. Η μάνα της και ο πατέρας της της δίνουν ένα τρελό ποσό για χαρτζιλίκι. Εμένα ο πατέρας μου μου δίνει ακριβώς το ίδιο χαρτζιλίκι με τη Νατάσα, αν είναι δυνατόν δηλαδή! Για να μη σου πω ότι στο τέλος η Νατάσα μαζεύει περισσότερα από μένα γιατί της ψωνίζουν ένα σωρό έξτρα πράγματα. Πολύ ελεεινό να 'χεις μικρή αδελφή, έτσι;»

«Όσο ελεεινό να έχεις μικρό αδελφό! Γι' αυτό η Μάγδα είναι τυχερή, στην οικογένειά της αυτή είναι το μωρό. Και μάλιστα κακομαθημένο!»

Πάντως, όταν συναντιόμαστε με τη Μάγδα στην είσοδο του εμπορικού κέντρου, είναι πολύ σπιλάτα κακομαθημένη! Φοράει ένα ολοκαίνουριο κατακόκκινο γούνινο τζάκετ, απολύτως υπέροχο.

«Το χριστουγεννιάτικο δώρο σου είναι αυτό, Μάγδα;» ρώτησε η Νάντια.

«Όχι βέβαια! Απλώς, γκρίνιαξα λιγάκι στη μάνα μου ότι παρόλο που το δερμάτινο τζάκετ μου είναι πολύ πρώτο, δεν είναι και τόσο ζεστό – κι αυτή τα κουβέντιασε με τον μπαμπά μου και πήγαμε για ψώνια και... βουαλά! Να με!» Έκανε μια στροφή με το τζάκετ της παίρνοντας πόζες και σηκώνοντας όρθιο το γιακά, σαν αληθινό μοντέλο.

«Είναι φανταστικό, Μάγδα», είπα με λαχτάρα. «Και το δερμάτινο τζάκετ σου τι θα γίνει; Δεν το θέλεις πια;»

Μήνες ολόκληρους λαχταρούσα να πάρω κι εγώ ένα δερμάτινο σαν της Μάγδας. Στο σπίτι πετούσα τη μία σπόντα μετά την άλλη. Και μόνο σπόντες; Τους παρακάλαγα μέρες ολόκληρες, στα πόδια τους έπεφτα, χωρίς ντροπή. Τίποτα. Τζίφος. Ο μπαμπάς και η Άννα ούτε να το ακούσουν. Αναγκάστηκα λοιπόν να βολευτώ πάλι με το ηλίθιο, βαρετό και παμπάλαιο παλτό μου που δε μου πάει καθόλου. Με κάνει να φαίνομαι ακόμη πιο κοντόχοντρη. Αφού το βλέπω, στον πισινό μου είναι τσίτα τσίτα, θα σκιστεί καμιά μέρα. Την ψυχή μου θα πούλαγα για να έχω το μαλακό, στιλάτο τζάκετ της Μάγδας – αλλά τώρα, τούτο εδώ το καινούριο το κόκκινο είναι ακόμη καλύτερο, τρέλα σκέτη.

Η Νάντια ψαχούλεψε το γιακά για να δει την ετικέτα. «Όπα! Μάρκα *Whistles* είναι!» θαύμασε.

Εκείνη είχε αγοράσει το μαύρο βελούδινο σακάκι της στην αγορά του Κάμντεν. Τώρα πια ήταν λίγο φθαρμένο και λεκιασμένο, αλλά πάνω της έδειχνε πολύ ωραίο. Τα πάντα δείχνουν όμορφα πάνω στη Νάντια γιατί είναι ψηλόλιγνη και εντυπωσιακή.

«Για κουνηθείτε εσείς οι δύο. Ώρα για ψώνια!» αποφάσισα εγώ να τις κινητοποιήσω.

«Έλλη, στ' αλήθεια θέλεις για δώρο τις πλαστελίνες;» ρώτησε η Νάντια και μ' έπιασε αγκαζέ.

Μακάρι να ήμουν εγώ η ίδια από πλαστελίνη. Τότε θα με έπλαθα ψηλή και πολύ πολύ λεπτή. Τα κοντόχοντρα δάχτυλά μου θα τα έφτιαχνα μακριά, λεπτά και με μανικιούρ, θα λέπταίνα το λαιμό και τους αστραγάλους μου, θα έβγαζα κομμάτια ολόκληρα από τον πισινό μου μέχρι να μείνει τοσοδούλης, θα ξεριζώνα τα καφετιά σαν σύρμα μαλλιά μου και θα μου έβαζα ολοκαίνουρια, μακριά και κατάξανθα...

«Ελάκι;» έκανε η Νάντια. «Τι έπαθες καλέ, ονειρεύεσαι;»

Αυτό ξαναπές το. Μόνο στα όνειρά μου θα μπορούσα να τα κάνω όλα αυτά.

«Μπα, απλώς δεν ξέρω τι θέλω. Πάμε να ρίξουμε πρώτα καμιά ματιά και βλέπουμε».

«Να πάμε να δούμε και τα αρκουδάκια που τραγουδάνε;» πρότεινε η Μάγδα. «Τα βρίσκω πολύ γλυκούλια».

Τα Χριστούγεννα, στο εμπορικό κέντρο σκορπίζουν ψεύτικο χιόνι πάνω στα λουλούδια, φοράνε στα

αρκουδάκια που τραγουδάνε χειμωνιάτικα πουλοβεράκια, το μεγαλύτερο το ντύνουν σαν Αγιοβασίλη με κόκκινη φορεσιά και γενειάδα, βάζουν και μερικά πακετάκια με δώρα κι ένα δέντρο γεμάτο χρυσόσκονη, και αλλάζουν και τις κασέτες με τα τραγούδια που λένε τα αρκούδια. Το τραγούδι της σειράς *Μπανάνες με πιτζάμες* και το *Τα χαρούμενα αρκουδάκια* ξεκουράζονται για λίγο. Τώρα ακούγονταν τα *Τρίγωνα* κάλαντα. Μας είχαν πάρει τα αυτιά με τα τριγωνοκάλαντά τους.

«Τις προάλλες που είχαμε έρθει εδώ με τον Εγκς, στήθηκα πάνω από μισή ώρα μπροστά στα αναθεματισμένα τα αρκουδάκια», γκρίνιαξα. «Δεν αντέχω να το περάσω ξανά το μαρτύριο, Μάγδα».

«Τουλάχιστον ο Εγκς δε χορεύει με τη μουσική», παρατήρησε η Νάντια. «Η Νατάσα περίμενε μέχρι να μαζευτεί μπόλικος κόσμος και μετά άρχισε την επίδειξη: σηκώθηκε στις μύτες κι άρχισε τους γύρους. Ήταν το πιο εμετικό θέαμα που έχετε δει».

«Α να χαθείτε, σαν γριές καρακάξες κάνετε. Εγώ θέλω να δω τα αρκουδάκια», μας αποπήρε η Μάγδα. Πήρε ύφος κατσούφικο, σούφρωσε τα χείλια κι άρχισε τα μωρουδίστικα. «Σέλω να δω τα αλκουντάκιααα!»

«Εσύ μοιάζεις με αλκουντάκι, με το καινούριο σου τζάκετ, Μάγδα», της θύμισα. «Πρόσεξε μη σε δουν οι διακοσμητές του *Φλάουερφιλντς* και σε στήσουν δίπλα στο αρκούδι-Αϊ-Βασίλη και σε βάλουν να τραγουδάς *Ρούντολφ το ελαφάκι*».

Αφήσαμε όμως τη Μάγδα να τριγυρίσει λίγο στο χώρο με τα αρκουδάκια για λίγο, έτσι, για να δείξουμε καλή θέληση. Μετά η Νάντια άρχισε τα χασμουρητά και βάλθηκε να περιφέρεται.

«Έι!» φώναξε ξαφνικά. «Τι γίνεται εκεί πάνω; Εκεί, στον τελευταίο όροφο;»

Μας έδειξε πέρα, πιο ψηλά από το σιντριβάνι, τα γυάλινα ασανσέρ και το γιγάντιο χριστουγεννιάτικο δέντρο, στο μπαλκόνι του τελευταίου πατώματος. Κοίταξα στενεύοντας τα μάτια πίσω από τα γυαλιά μπας και δω καθαρά. Υπήρχε ένα μεγάλο πλήθος που σχημάτιζε μια μακριά ουρά.

«Ε, θα περιμένουν να δουν τον Αϊ-Βασίλη – τον αληθινό».

«Αχ, Ελάκι, πιστεύεις στον Αϊ-Βασίλη; Τι γλυκό!» είπε η Μάγδα χτυπώντας χέρια-πόδια στο ρυθμό του *Τρίγωνα κάλαντα*.

«Λέω για εκείνον εκεί το μεταμφιεσμένο τύπο απέναντι από τα αρκουδάκια», εξήγησα.

«Σαν μεγάλοι μού φαίνονται για να περιμένουν στην ουρά για τον Αϊ-Βασίλη», σχολίασε η Μάγδα. «Είναι όλα κορίτσια στην ηλικία μας. Ένα σωρό κορίτσια στην ηλικία μας».

Εκεί ψηλά, ένα φλας αναβόσβηνε συνέχεια και όλο το αίθριο αντηχούσε από ένα ενθουσιώδες βουητό.

«Λέτε να είναι από την τηλεόραση;» αναρωτήθηκε με ελπίδα η Νάντια.

«Ουάου, λέτε; Τέλειο!» αναφώνησε η Μάγδα κι

έσιαξε το γούνινο τζάκετ της και τα μαλλιά της. «Ελάτε, κορίτσια, πάμε κι εμείς να δούμε».

Στα διαφανή ασανσέρ υπήρχε πολύς κόσμος που περίμενε κι έτσι εμείς πήγαμε από τις κυλιόμενες. Όσο πλησιάζαμε προς τον τελευταίο όροφο, άρχισα να ξεχωρίζω καλύτερα πρόσωπα και πράγματα. Έβλεπα εκατοντάδες κορίτσια να περιφέρονται εκεί γύρω, ενώ παντού υπήρχαν μεγάλα πανό με το λογότυπο του περιοδικού *Spicy*.

«Α, είναι από το *Spicy*», διαπίστωσε η Μάγδα. «Λέτε να κάνουν διαφημιστική καμπάνια; Ελπίζω να δίνουν και δωράκια. Ελάτε, κορίτσια, πάμε να στηθούμε κι εμείς στην ουρά γρήγορα».

Και ανέβηκε δυο δυο τα τελευταία σκαλοπάτια, με τις λουστρινένιες μπότες της να γυαλίζουν.

«Έλα, Έλλη, πάμε», με τράβηξε η Νάντια κι άρχισε να τρέχει κι αυτή.

«Εμένα το *Spicy* μου φαίνεται μια αηδία», γκρίνιαξα. «Δε θέλω τα δωράκια τους, να μου λείπουν».

«Τότε να τα χρησιμοποιήσεις για χριστουγεννιάτικα δώρα, ε, τι λες; Καλή ιδέα;» ρώτησε η Νάντια.

Κι έτσι στηθήκαμε και οι τρεις στην ουρά. Ήταν τόσοσ ο κόσμος και είχε τέτοιο στριμωξίδι, που κρατιόμασταν γερά από το χέρι να μη χαθούμε. Έκανε φριχτή ζέστη εκεί πάνω. Η Μάγδα ξεκούμπωσε το τζάκετ της κι άρχισε να κάνει αέρα με το χέρι. Μέχρι και τα μάγουλα της Νάντιας, βαμμένα στο εκρού του νεκρού, κοκκίνισαν.

«Ίσως να μην είναι και τόσο καλή ιδέα τελικά», παραπονέθηκα.

Στεκόμουν τόσο κοντά στο κορίτσι που ήταν μπροστά μου, που τα μακριά, μεταξένια μαλλιά της μου σκέπαζαν το πρόσωπο. Όλες οι κοπέλες γύρω μου ήταν πολύ πιο ψηλές από εμένα. Τέντωσα το λαιμό μου μπας και δω κάτι, αλλά όσο πλησιάζαμε μπροστά τόσο πιο δύσκολο ήταν να δεις τι γίνεται. Τα φλας αναβόσβηναν συνεχώς και κάθε λίγο και λιγάκι ακούγονταν τσιριξιές αλλά η μουσική που είχαν βάλει ήταν τόσο δυνατή, ώστε ήταν πολύ δύσκολο να ακούσεις αν μιλούσε κάποιος και τι έλεγε.

«Ει, Μάγδα», φώναξα και την τράβηξα από το χνουδωτό της μανίκι, εκείνη όμως χοροπηδούσε με τη μουσική και δε μου απάντησε. «Ε, Νάντια!» γύρισα κατόπιν στη Νάντια. Εκείνη ήταν αρκετά ψηλή και μπορούσε να δει – και είχε τα μάτια της ορθάνοιχτα και κοίταζε. «*Τι γίνεται, βρε παιδί μου;*» ούρλιαξα για να με ακούσει.

Εκείνη φώναξε κάτι για κάποιο διαγωνισμό.

«Όχου, και πρέπει σώνει και καλά να γραφτούμε κι εμείς;» είπα αναστενάζοντας.

Δε νομίζω ότι θα τα κατάφερνα σε διαγωνισμό αυτού του περιοδικού. Ιδέα δεν έχω από μουσική. Ούτε καν το μουσικό περιοδικό *NME* δε διαβάζω. Η Νάντια θα τα πήγαινε πολύ καλύτερα από μένα. Αλλά μπορεί και να ήταν διαγωνισμός μόδας. Ούτε κι εκεί θα τα κατάφερνα. Η Μάγδα μιλάει για τα ρούχα

επώνυμων σχεδιαστών λες και οι σχεδιαστές είναι προσωπικοί της φίλοι, ενώ εγώ ούτε να προφέρω δεν μπορώ τα ονόματα των Ιταλών, άσε που ποτέ δεν μπορώ να μαντέψω τα διάφορα αρχικά που γράφουν οι ετικέτες.

«Πάμε για ψώνια, βρε κορίτσια», τις παρακάλεσα αλλά εκείνη τη στιγμή κάναμε λίγα βήματα προς τα εμπρός και η Μάγδα άρχισε να σπρώχνει τους μπροστινούς και τράβηξε κι εμάς από πίσω.

Φτάσαμε σχεδόν μπροστά. Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου μπροστά σ' όλα εκείνα τα δυνατά φώτα. Παντού υπήρχαν πελώρια πόστερ του περιοδικού και ένα σωρό κοπέλες με ροζ μπλουζάκια πλησίαζαν τα κορίτσια κι έγραφαν τα ονόματά τους και τις διευθύνσεις τους. Κάθε κορίτσι, με τη σειρά του, προχωρούσε σ' ένα παραπέτασμα, πόζαρε και ο φωτογράφος που ήταν εκεί το φωτογράφιζε.

Τη στιγμή εκείνη, φωτογραφιζόταν ένα πολύ όμορφο κορίτσι: μακριά μαλλιά, τεράστια μάτια, λεπτοκαμωμένη. Ποζάρισε με το έναν αντίχειρα πιασμένο από το τζιν της. Και σούφρωνε τα χείλια σαν αληθινό μοντέλο.

Το επόμενο κορίτσι ήταν εξίσου καταπληκτικό. Κοίταξα γύρω μου. Όλα τα κορίτσια ήταν πανέμορφα. Και τότε ξαφνικά, η αλήθεια άστραψε στο μυαλό μου.

Διαγωνισμός για μοντέλα είναι!

«Χριστούλη μου!» ψέλλισα με κομμένη ανάσα.

Η Μάγδα πέρασε μπροστά και πήρε θέση. Έβγα-

λε το τζάκετ της και το έριξε στον έναν ώμο, και με το άλλο χέρι φούσκωσε λίγο τα κατάξανθα μαλλιά της. Χαμογέλασε, με τα χείλια να λάμπουν από το λιπγκλος και τα δόντια της ν' αστράφτουν κατάλευκα.

Ήταν πανέμορφη. Κοντούλα ίσως, αλλά πολύ χαριτωμένη και πολύ πολύ σέξι.

«Πω πω, κοίτα τη Μάγδα!» γύρισα στη Νάντια. «Έλα, άντε να του δίνουμε από δω πέρα».

Αλλά η Νάντια στεκόταν και κοίταζε. Την τράβηξα. Εκείνη έμεινε ακίνητη.

«Έλα, βρε Νάντια, σε παρακαλώ! Θα νομίζουν ότι θέλουμε να μπορούμε κι εμείς σ' αυτό τον ηλίθιο διαγωνισμό!» διαμαρτυρήθηκα.

«Ε, και γιατί να μην προσπαθήσουμε κι εμείς δηλαδή;» απάντησε η Νάντια.

«Τι πράγμα;»

«Πλάκα θα 'χει», επέμεινε η Νάντια και προχώρησε θαρρετά μπροστά για να δώσει το όνομά της στην κοπέλα με το ροζ μπλουζί.

Την παρακολούθησα να στήνεται μπροστά στην κάμερα. Αλλά ξαφνικά ένιωσα σαν να έβλεπα μια ξένη μπροστά μου. Πάντα ήξερα ότι η Νάντια ήταν πολύ σέξι και πολύ γοητευτική. Ακόμη και τότε, στο γυμνάσιο, στα έντεκα χρόνια της, που πρωτοκαθίσαμε μαζί στο θρανίο, ήταν πανέμορφη. Τη Νάντια την ξέρω σχεδόν όλη μου τη ζωή. Σαν αδελφές είμαστε. Αλλά ποτέ δεν την είχα δει όπως αυτή τη στιγμή, από... απόσταση, ας πούμε.

Την έβλεπα τώρα να στέκεται αμήχανη, χωρίς να χαμογελάει, χωρίς να έχει την αυτοπεποίθηση της Μάγδας. Δεν ήταν όμορφη-όμορφη. Αλλά έβλεπα πως οι κοπέλες με τα ροζ την κοιτούσαν με μεγάλο ενδιαφέρον και ο φωτογράφος πήρε πολλές φωτογραφίες της και την έβαζε να σταθεί σε διάφορες πόζες.

Τα μακριά της μαλλιά, τόσο μαύρα και γυαλιστερά, το δέρμα της απόκοσμα χλομό. Ήταν τόσο ψηλή, ο λαιμός της έκανε μια απαλή καμπύλη, τα όμορφα χέρια της, τα μακριά της πόδια. Και τόσο λεπτή. Σαν μοντέλο.

«Η σειρά σου. Όνομα;» μου είπε η κοπέλα με τα ροζ χώνοντας μπροστά μου ένα πινακάκι με χαρτί.

«Τι; Πώς; Όχι! Όχι εγώ!» τραύλισα, έκανα μεταβολή και προσπάθησα να ανοίξω δρόμο με τους αγκώνες μου στη μακριά ουρά του πλήθους.

«Έι, πρόσεχε!»

«Μη σπρώχνεις, καλέ!»

«Τι έπαθε ετούτη;»

«Δε πιστεύω να νομίζει ότι κάνει η μούρη της για μοντέλο; Παραείναι χοντρή!»

Πολύ χοντρή, πολύ πολύ χοντρή.

ΧΟΝΤΡΕΛΩ!

Αρχίζω δίαιτα, είμαι τόσο τρομερά, φριχτά
Χ-Ο-Ν-Τ-Ρ-Η! Αυτή τη φορά θα την τηρήσω
ο κόσμος να χαλάσει, γιατί σε λίγο θα είμαι
ετ' αλήθεια η Έλλη το Βαρέλι. Οι φίλες μου,
η Μάγδα και η Νάντια, με δειρώνουν τρελή. Αλ-
λά τι τα δες, αυτές καλά την έχουν. Η Νάντια
μοιάζει με μοντέλο – άβε που υπάρχει και η
πιθανότητα να γίνει εξώφυλλο σε περιοδικό!
Η Μάγδα, πάλι, είναι απλά πα-νέ-μορ-φη –
αν και πολλές φορές τα αγόρια εφημεριάζουν
λάθος γνώμη γι' αυτήν...

Κάτι τα κιλά, κάτι τ' αγόρια,
κάτι η εμφάνισή τους...
ησυχία δε βρίσκουν
οι τρεις φιλενάδες!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 1, 106 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΑΠΟ 13 ΕΤΩΝ

ISBN 978-960-453-341-1

9 789604 533411